

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 297.

Semte Session.

92de Møde.

Tirsdagen den 21de Februar.

(Forts.)

Tscherning: Jeg skal kun bemærke, at naar intet Andet skulde advare mig for mit personlige Vedkommende, saa skulde det være den Behandling, som den tilsvarende Lov havde undergaaet før 1848; thi deri ligger for mig de allerstørste Beviser for, at denne Sag ikke her i Landet er rigtigt forstået og opfattet; den Lov, som man dengang var kommen til, og som man raadslag om, var fuld af den Art Undtagelser, som tilintetgjøre det hele System.

Rosenørn: Det er jo vistnok saa, at Thinget tidligere med stor Majoritet har erklæret sig for den § 2, som nu er optagen i Udkastet, og jeg selv har ogsaa tidligere været af den Anskuelse. Imidlertid troer jeg dog nu, at man bør stemme for den § 2, som er foreslaaet af Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning), væsentligt ifølge de Betragtninger, som ere fremhævede af den ærede Rigsdagsmand, nemlig, at der var kommen en Overenskomst tilstede mellem Underudvalget og Ministeriet med Hensyn til Affattelsen af denne Paragraph; thi paa en saadan Overenskomst troer jeg, at man maa lægge særdeles stor Vægt. Om nemlig end en saadan Overenskomst ikke udstrækkes til alle Paragrapher af en Lov, f. Ex. ikke til Spørgsmaal om, hvorledes Bestemmelserne skulle træde i Live, saa er det dog vist, at det for Fremtiden vil snerne mange Banskeligheder og Indvendinger, som kunne gjøres imod hele Loven, naar man om væsentlige Bestanddele har været enig med de Mænd, som paa en givent Tid maatte antages at repræsentere hele Hans

Majestæts Regjering. Det er af disse Grunde, jeg troer, at vi, efter som Forholdene nu ere, ikke kunne gjøre Andet end stemme for det Forslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning). Jeg maa ogsaa erkende, at den § 2, som vi tidligere have vedtaget, nu ikke mere er saa nødvendig, som vi tidligere ansaae den for; og den ligger jo unægteligt for i en Skikkelse, som maaskee indeholder visse Overgreb, og hvori vi selv have bragt den, idet vi mere have søgt at tilvejebringe Materiale for Fællesforsatningen end at fastholde det, som var nødvendigt for vor særlige Forsatning. Naar jeg siger, at denne Paragraph ikke er saa nødvendig som tidligere, da siger jeg til den Efterretning, som er udbredt, skjøndt der for mig ikke er noget Viderebessendt derom, men som jeg dog troer at burde gaae ud fra, nemlig, at der er meddeelt Approbation paa det Lovudkast, som har været forelagt angaaende en Forsatning for Hertugdømmet Slesvig, og at dette Forsatningsudkast med Hensyn til de paagældende Puncter er ophviøt til Lov i det Væsentlige, som det er foreslågt. I den der paagældende Paragraph er der allerede draget Grændse for, hvilke Anliggender der skulle være fælles for hele Monarchiet, og derved i alt Væsentligt givet os den samme Sikkerhed, som vi kunne søge i den § 2, som her er foreslaaet. Naar jeg siger, at der var visse Puncter, som vare komne ind som Materiale ved Fællesforsatningen, saa siger jeg ikke blot til „Rigsret“, som den ærede Premierminister har imod, men ogsaa til det bestemte Udtryk, som er brugt, hvor der tales om Overstud af Domainer, idet der staaer: „Dette fastsættes een Gang for alle som en aarlig Udelse for hvert Statsdeel“; det er jo aldeles